

Arrest

nr. 185 173 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 september 2016.

1.3. Op 6 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U bent opgegroeid in de Thwara wijk (Vroeger saddam City en nu Sadr city). Toen u ongeveer 8 à 9 jaar oud was, zou u samen met uw familie zijn verhuisd naar de Shaabwijk. U bent tot het vierde leerjaar naar school gegaan. Hierna zou u uw vader geholpen hebben bij het verkopen van groenten. U zou dit zijn blijven doen tot het jaar 2000. Hierna zou u zijn beginnen werken als arbeider, onder andere in de bouw, in restaurants maar ook als kleermaker bij uw oom. Vanaf 2012 zou u bij de militaire politie zijn beginnen werken als kok. U zou eerst twee maanden gewerkt hebben in de militaire academie van Bagdad. Hirea zou u zijn overgeplaatst naar het gebouw van het algemene directoraat van de federale politie, waar u ongeveer één jaar heeft gewerkt. Na dit jaar zou u zijn overgeplaatst naar de het gebouw van de federale politie in de wijk Khademyia, waar u iets minder dan één jaar heeft gewerkt. Vervolgens zou u naar een stadje in de provincie Anbar zijn overgeplaatst, dichtbij de frontlijn van de gevechten tussen IS (Islamitische Staat) en de Irakese strijdkrachten. Vier dagen na deze overplaatsing zou u betrokken zijn geweest bij een incident. U zou hebben gezien hoe een lid van Hashd al Shaabi ('Popular Mobilization Units', een koepelorganisatie van verschillende sjiitische milities) een jong meisje van ongeveer 6 à 7 jaar oud neerschoot, toen zij naar hen toe liep. Nadat het kind in het hoofd was geschoten, zou u naar haar zijn gelopen om haar bij te staan en om te proberen het bloeden te stelpen. U zou het kind in uw schoot hebben genomen en u begon de man die haar had beschoten, uit te schelden. Er werd gezegd dat het kind mogelijk een bommengordel omhad, maar u kon met uw ogen zien dat dit niet het geval was. Er ontstond een discussie, waarop u de aanwezige militieleden verder begon uit te schelden voor moordenaars en dieven. Hierna zou u een klap op uw schouder en op uw hoofd gekregen hebben, waarna u bewusteloos viel. Een tijd later toen u zich in het hoofdkwartier van uw eenheid bevond, zou u terug bij bewustzijn gekomen. U zou die dag hebben vernomen van bevriende collega's dat enkele leden van Hashd al Shaabi ermee hadden gedreigd u te zullen vermoorden. U zou naar aanleiding hiervan schrik hebben gekregen en u zou aan uw officier H.(...) S.(...) gevraagd hebben of hij de toestemming zou geven voor u om terug naar Bagdad te gaan zodat u daar ook een verdere medische behandeling zou kunnen krijgen. H.(...) S.(...) zou begrip hebben getoond voor uw situatie en bood zelfs aan dat u twee dagen in zijn kamer mocht blijven vooraleer u per helikopter naar Bagdad kon terugkeren. Uit dankbaarheid zou u hem zijn loon hebben afgestaan. Twee dagen later zou u naar Bagdad teruggekeerd zijn. De dag hierna zou u in Bagdad uw neus hebben laten verzorgen in een privé-ziekenhuis. In Bagdad zou u regelmatig kritiek hebben geuit op de sjiitische milities naar aanleiding van hetgeen u had meegemaakt in de provincie Anbar. U verwees naar het feit dat ze onschuldige kinderen om het leven brengen en u haalde aan dat velen van hen echte criminelen zijn. Ongeveer twee weken later zou uw vader een dreigbrief hebben gevonden die met een soort van deeg aan jullie voordeur was geplakt. Deze brief was aan u gericht. U zou de brief hebben gelezen, maar niet serieus hebben genomen, waarna u de brief verscheurde en weggooide. Diezelfde dag nog zou u nog een tweede brief hebben gevonden. In deze brief, afkomstig van Asaeb-ahl al-Haq, één van de machtigste sjiitische milities, was geschreven dat u weigerde samen te werken met hen en ook dat u de wijk diende te verlaten. U zou naar aanleiding van deze twee dreigbrieven ebsloten hebben het land te ontvluchten. Op 15 september 2015 zou u vanuit Bagdad legaal naar Turkije gereisd zijn. Vervolgens zou u vanuit Turkije illegaal verder gereisd zijn tot in Europa waar u op 24 september 2015 in België aankwam. Op 1 oktober 2015 vroeg u asiel aan in België.

In België zou u vernomen hebben dat uw broer in maart 2016 vermoord werd door onbekenden toe hij zich aan de deur van een café bevond. U vermoedt dat hij werd vermoord omdat hij net zoals u zich erg kritisch uitliet over de sjiitische militieleden. Naar aanleiding van deze moord zou de rest van uw familie verhuisd zijn naar de wijk al Beya.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw bewijs van nationaliteit voor en de tweede dreigbrief die u zou hebben ontvangen. Verder legde u nog kopies voor van volgende documenten: paspoort, identiteitskaart, woonstkaart, militaire badge, voedselkaart, medisch verslag van in België en de overlijdensakte van uw broer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde in Bagdad twee dreigbrieven te hebben ontvangen toen u teruggekeerd was uit de provincie Anbar. Deze twee dreigbrieven maakten voor u de concrete vluchtaanleiding uit (zie

gehoorverslag CGVS, vragen 122 en 127). Nochtans zijn uw verklaringen over deze dreigbrieven allerminst overtuigend te noemen.

Zo is het al opvallend dat u de eerste dreigbrief niet serieus zou hebben genomen. U werd gevraagd waarom u de eerste dreigbrief niet en de tweede dreigbrief wel serieus heeft genomen. U antwoordde dat de eerste dreigbrief handgeschreven was en bovendien in een slordig geschrift. U vermoedde dat men u enkel wilde bang maken omdat u zich de laatste tijd nogal erg vaak erg kritisch had uitgelaten ten aanzien van de milities (zie gehoorverslag CGVS, vraag 178). Deze uitleg kan niet overtuigen. U geeft immers zelf aan dat u de sjiitische militieleden een vervolgingsmotief had bezorgd door u voortdurend kritisch uit te laten over hen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u aan deze brief geen waarde zou gehecht hebben. Bovendien dient opgemerkt dat u er een flagrante tegenstrijdigheid over heeft afgelegd. Toen u de gelegenheid kreeg uw problemen in detail en op chronologische wijze toe te lichten, liet u optekenen dat in deze eerste brief uw naam was vermeld. Uw vader zou immers de brief hebben gevonden en letterlijk tegen u hebben gezegd: 'kijk wat staat hier in de brief, er staat je naam op' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 122). Later tijdens het gehoor werd u uitdrukkelijk gevraagd of in deze eerste dreigbrief uw naam was vermeld. U antwoordde hierop dat dit niet het geval was (zie gehoorverslag CGVS, vraag 176). Wat er ook van zij, u kon deze brief niet voorleggen en u bleef bovendien erg vaag over wat de precieze inhoud was van deze brief. Veel verder dan dat de inhoud ongeveer hetzelfde was als de inhoud van de tweede brief, kwam u niet (zie gehoorverslag CGVS, vraag 175). Dit is niet bepaald overtuigend, temeer daar blijkt dat u de inhoud van de tweede dreigbrief allerminst kent en dit ondanks het feit dat u deze tweede dreigbrief wel degelijk voorlegt op het CGVS. Dit gegeven ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid aangezien, althans volgens uw verklaringen en zoals hierboven reeds vermeld, deze dreigbrief de concrete vluchtaanleiding uitmaakte voor u.

Er werd u gevraagd de inhoud van de dreigbrief die u voorlegt in uw eigen woorden weer te geven. U antwoordde dat het aan u gericht was, dat het afkomstig is van Asaeb ahl al Haq (AHH), dat het gericht is tegen de bekeerde sjiieten en verder wist u niets meer te zeggen over deze dreigbrief, iets wat u ook letterlijk liet optekenen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 125). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u deze dreigbrief slechts zeer beperkt kon weergeven, antwoordde u dat uw vader de brief had voorgelezen, dat u de brief weliswaar ook had gelezen, maar dat u het allemaal niet zo goed kon onthouden, omdat u niet zo goed kan lezen en schrijven. Dit laatste argument overtuigt allerminst. Dat u niet goed kan lezen en schrijven, staat los van uw vermogen om dingen te onthouden, zeker wanneer deze feiten betreffen die u deden besluiten uw land van herkomst te ontvluchten. Uit de vertaling van deze brief bleek dat er was verwezen naar het feit dat u als een vijand van de religie wordt beschouwd omdat u niet met hen (leden van AHH) wilde samenwerken en omdat u deel uitmaakt van de organisatie van de antiterreur. Daarom werd u gewaarschuwd om de regio te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 126). U werd gevraagd of u wist waarom u als een vijand van de religie werd beschouwd, volgens de inhoud van deze dreigbrief. U antwoordde hierop dat dit was omdat u zoveel kritiek had geuit tegenover hen. Op de vraag of dit letterlijk zo vermeld is in de dreigbrief, antwoordde u positief. U werd er nu op gewezen dat dit niet blijkt uit de vertaling. U repliceerde nu dat dit wel degelijk ook een reden was waarom men u als een vijand van de religie beschouwde. U voegde eraan toe dat de echte reden vaak niet wordt vermeld in dit soort brieven. Deze uitleg overtuigt allerminst. U werd er verder op gewezen dat men u ook verweet deel uit te maken van de antiterreurdienst. Dit is omwille van twee redenen opmerkelijk: ten eerste omdat u helemaal geen deel uitmaakte van de antiterreurdienst, u was namelijk gewoon een kok en ten tweede omdat sjiitische militieleden in het algemeen en de militieleden van AAH in het bijzonder zich ook wel degelijk engageren in de strijd tegen de terreur van IS. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom men u dit laatste verweet. U werd gevraagd om op beide opmerkingen te reageren. U antwoordde dat men in het algemeen, iedereen die behoorde tot het leger of tot de politie, rekende bij de antiterreur. Verder lichtte u toe dat lang niet alle sjiitische militieleden vechten tegen de terreur. U haalde aan dat velen onder hen ook gewoon arme mensen afpersen, of zich bezig houden met plunderen. Deze uitleg van u doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze passage in de dreigbrief opmerkelijk blijft. Bovendien kan herhaald worden dat u helemaal niet wist dat dit in de brief was vermeld. U werd tenslotte gevraagd of u wist welk concreet dreigement in de brief was geschreven. U antwoordde dat men u zou vermoorden als u kritiek zou blijven uiten en niet met hen zou gaan samenwerken. U werd erop gewezen dat er met geen woord werd gerept over dat u zou vermoord worden als u verder kritiek bleef uiten. Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat u de regio diende te verlaten en dat u anders hetzelfde lot zou te wachten staan als de andere verraders. U antwoordde hierop dat dit op hetzelfde neerkomt als wat u eerder had gezegd, namelijk dat u zou vermoord worden. U werd er na deze grondige bespreking en analyse van de tweede, door u voorgelegde, dreigbrief nog eens op gewezen dat u de inhoud ervan slechts zeer beperkt kent. U beaamde dat dit het geval was. U haalde nu nog aan dat u de laatste tijd erg gespannen

was door het nieuws in verband met uw overleden broer en de negatieve invloed hiervan op de gezondheid van uw vader. Ook deze uitleg kan niet voldoende overtuigen om uw wel zeer beperkte kennis van deze tweede dreigbrief te verklaren (zie gehoorverslag CGVS, vragen 123-142).

Zoals hierboven reeds aangehaald, uw weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de twee dreigbrieven ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het bijzonder.

U haalde aan dat u de feiten die u zijn overkomen, zowel in de provincie Anbar als in Bagdad, niet heeft aangegeven bij de Irakese autoriteiten. Volgens uw vader is de politie niet te vertrouwen aangezien deze volledig geïnfilteerd is door leden van hashd al shaabi. Uw vader raadde u aan om helemaal niets te doen en onmiddellijk het land uit te vluchten. U werd gevraagd of u de feiten die u zijn overkomen, dan niet bij uw oversten binnen het leger heeft aangegeven. U antwoordde van niet aangezien u uw oversten niet kon vertrouwen. Dit is opmerkelijk aangezien u officier H.(...) S.(...) wel degelijk om hulp had gevraagd en hij u die ook effectief heeft geboden door u bij hem te laten onderduiken. U liet nu optekenen dat u vrijwel onmiddellijk het land bent ontvlucht nadat u de dreigbrieven had ontvangen en dat u met andere woorden niet meer de tijd had om één en ander aan te kaarten bij uw oversten van het leger of bij de federale politie. Op de vraag of u uw overste dan niet gewoon heeft opgebeld om hem tenminste in te lichten, antwoordde u destijds hieraan niet gedacht te hebben. U heeft ook op geen enkel moment overwogen om eventueel door bemiddeling via de stammen uw probleem op te lossen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 179-183). Dit terwijl u claimt dat u als sjiïet werd gevisieerd door sjiïtische organisaties. Het is opmerkelijk dat u klaarblijkelijk zich geen enkele moeite heeft getroost om de feiten die u waren overkomen bij één of andere instantie aan te kaarten.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u geen éénduidige verklaringen aflegde over de vraag of de moord op uw broer nadat u uit Irak was gevlucht al dan niet samenhangt met uw problemen. Bij aanvang van het gehoor verklaarde u uitdrukkelijk dat deze moord op uw broer niets te maken heeft met uw asielrelaas, maar u voegde eraan toe dat er wel degelijk parallellen zijn tussen uw probleem en de moord op uw broer. Net zoals dit bij u het geval was, werd uw broer gevisieerd omdat hij een grote mond opzette en dus openlijk kritiek uitte op de sjiïtische militie (zie gehoorverslag CGVS, vraag 38). Op het einde van het gehoor legde u andere verklaringen af. U verklaarde dat uw broer omwille van u werd vermoord. Immers volgens u zou hij net zoals u kritiek zijn beginnen uiten op hash al shaabi omdat hij van u had vernomen aan wat voor wrede daden zij zich bezondigen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 184-186). Wat er ook van zij, u heeft geen concrete indicatie dat uw broer vermoord is omwille van u en niet omwille van zijn eigen gedrag. Bovendien dient opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in grote mate ondermijnd is door de twijfelachtige verklaringen die u aflegde in verband met de dreigbrieven. A fortiori is het dan evenmin geloofwaardig dat uw broer zou zijn vermoord omwille van u.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrolaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de

meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en werkzaamheden maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Aan de dreigbrief die u voorlegde, wordt geen bewijswaarde toegekend, omwille van de hierboven vermelde redenen. In verband met de kopie van de overlijdensakte dient te worden opgemerkt dat er geen concrete indicatie is dat het overlijden van uw broer te maken heeft met de problemen die u beweerde te hebben meegemaakt in Irak. Het medisch verslag tenslotte bevestigt dat u medische problemen kent aan de neus en aan het oor, zonder meer. Dit medische verslag biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waardoor deze medische problemen zijn ontstaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2, §4, en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan

zijn identiteit, herkomst en nationaliteit en dat hij ter staving van zijn asielaanvraag documenten voorlegt. Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en voert aan dat het Commissariaat-generaal bij zijn beoordeling geenszins rekening heeft gehouden met zijn bijzonder profiel als militair. Verzoeker meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat er verschillende objectieve bronnen voorhanden zijn die de cijfers en argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, die te dezen citeert uit een aantal recente rapporten en persartikels. Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevalen, werpt verzoeker op dat het openbare leven in 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker oppert bovendien dat het Commissariaat-generaal zich geen vragen stelt bij de vraag of de regering de wil en de mogelijkheid heeft om de sjitische milities te controleren. Hij besluit dan ook dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak.

2.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.2. Op 6 maart 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5, § 2 en § 3 geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook de aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking genomen.

Verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, waarbij bovendien aanduiding ontbreekt op welk beginsel – naast het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – hij doelt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen met betrekking tot de twee dreigbrieven die de concrete vluchtaanleiding uitmaakten allerm minst overtuigend zijn, (ii) verzoeker de feiten die hem zijn overkomen niet heeft aangegeven bij de Irakese autoriteiten, noch bij zijn oversten binnen het leger, (iii) verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegde over de vraag of de moord op zijn broer, nadat hij uit Irak was gevlucht, al dan niet samenhangt met zijn problemen; (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet; (v) de documenten die verzoeker neerlegde enkel zijn persoonsgegevens en werkzaamheden aantonen en de appreciatie van zijn asielaanvraag

niet kunnen ombuigen; (vi) aan de dreigbrief geen bewijswaarde kan worden toegekend, zoals wordt toegelicht; (vii) de kopie van de overlijdensakte geen concrete indicatie is dat het overlijden van verzoekers broer te maken heeft met de door hem ingeroepen problemen in Irak en (viii) het medisch verslag geen uitsluitel biedt over de omstandigheden waardoor deze medische problemen zijn ontstaan.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 oktober 2016 (CG nr. 1527644), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn kritische uitspraken over de sjiiitische militieleden van Hashd al Shaabi, *in casu* twee dreigbrieven vanwege Sjiiitische militie.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.7.2. In de mate verzoeker in het voorliggend verzoekschrift laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met zijn profiel als militair en verwijst naar arrest nr. 115 692 van de Raad van 13 december 2013, waarin de vluchtelingenstatus werd erkend van een Iraaks asielzoeker die lid was van de Federale politie en van de inlichtingendienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, onderstreept de Raad vooreerst dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848). Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als kok werkzaam was bij de militaire politie. De Raad stelt vast dat de werkzaamheden in de bestreden beslissing op zich niet worden betwist. Zo uit de in het verzoekschrift aangehaalde UNHCR richtlijnen, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Irak* van 31 mei 2012, inderdaad blijkt dat personen geassocieerd met de Iraakse autoriteiten en de (voormalige) MNF-I/USF-I behoren tot een risicogroep, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Dit schraagt met de vaststelling dat, in de tekst van de UNHCR richtlijnen, uitdrukkelijk wordt aangestipt dat personen die behoren tot een risicogroep internationale bescherming kunnen behoeven *rekening houdend met de specifieke omstandigheden van hun zaak*. Zoals blijkt uit de hogervermelde pertinente overwegingen van de commissaris-generaal – die geenszins weerlegd worden in het verzoekschrift – brengt verzoeker evenwel geen geloofwaardige problemen bij die hij omwille van zijn beroepsactiviteiten zou hebben gekend en laten zijn verklaringen niet toe enig geloof te hechten aan zijn beweringen als zou hij voor zijn leven dienen te vrezen. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker evenmin in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor schuift waaruit kan blijken dat hij als militair een bijzonder risico zou lopen bij zijn terugkeer naar Irak.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit recente persartikels en rapporten – informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund – en de argumentatie dat er veel objectieve bronnen zijn die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, dat hij aldus verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

Ook verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

2.9.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS